

Saarna 9.12.2018

2. adventtisunnuntai

Luuk 21:25-33

Muuten Markus, minulla olisi yksi kysymys. Tiedätkö mitä sinä teet viiden vuoden päästä? ... (Vastaus) ...
Haittaako sinua että et tiedä? ... (Vastaus) ...

Hän ei tiedä. On monia asioita, joita me emme tiedä. Meidän kulttuurimme on täynnä hahmoja jotka ovat, toisin kuin Markus, melkein kaikentietäviä: vanhojen myyttien viisas vanha mies, nykymyyttien vastineet kuten Yoda, Doctor Who, supersankarit, kaunokirjallisuuden hahmot kuten Monte Criston kreivi, Hercule Poirot ja Sherlock Holmes. Näissä suosituissa tarinoissa heijastuu meidän kaipuumme kaikentietävyyteen. Kunpas meiläkin olisi kaikki vastaukset...

Me emme tiedä monia meidän uskontoon liittyviä asioita. Kuten tämän päivän evankeliumin aihe: milloin Jeesuksen Kristuksen toinen tuleminen toteutuu. Jeesus lupaa tulla takaisin jonakin päivänä, dramaattisten tapahtumien jälkeen ”suuressa voimassaan ja kirkkaudessaan.” Ilmestyskirjassa hän sanoo, ”Minä tulen pian.” Jeesuksen Kristuksen toinen tuleminen on ollut sekä pelon että ilon ja toivon aihe eri aikoinaan eri kristityille. Silloin toisaalta ihmiset lamaantuvat pelosta, mutta toisaalta he iloitsivat, tietäen että heidän vapautuksensa on lähellä.

Se, että **milloin** tämä tapahtuu on askarruttanut kristittyjä kautta aikojen. Tämän päivän evankeliumi antaa ensisilmäyksellä ymmärtää, että lopunaika oli tulossa Jeesuksen sukupolven aikana; jotkut Jeesuksen kuulijat, opetuslapset, olisivat siis vielä elossa kun Jeesus palaisi. Me pääsemme kuitenkin toiseen päätelemään jos vertailemme nämä jakeet edellisiin. Jeesus on juuri puhunut Jerusalemin tulevasta hävityksestä, joka olisi lopunajan alkusoitto. Noin 40 v myöhemmin, v. 70, Jerusalemin temppeleinen kyllä tuhottiin verisessä kapinassa Rooman valtakuntaa vastaan. Se oli katastrofi, joka on vertailtava orjuuden aikaan Egyptissä tai pakkosiirtolaisuuteen Babyloniaan juutalaisten kansantarinassa. Sen, ja vielä toisen sodan 60 v myöhemmin seurauksena, juutalaiset hajotettiin ympäri Välimeren aluetta ja Lähi-itää. Jeesuksen kuvaus Jerusalemin tuhosta on niin lähellä sitä mitä tapahtui että me voimme pitää sen ennusteena niin kutsutusta juutalaisesta sodasta, josta tarkkoja historiallisia kuvauksia on säilynyt. Luukas muuten kirjoitti hänen evankeliuminsa juutalaisen sodan jälkeen, eli oli hyvin tietoinen siitä mitä tapahtui. Evankeliumin mukaan ensiksi Jerusalemin hävitetään, ”sitten alkaa lopullinen ahdingon aika, joka kohtaa koko ihmiskuntaa.” (*Alussa oli Sana*) Kun Jeesus puhui tuosta sukupolvesta, hän siis viitasi Jerusalemin hävitykseen, jonka jotkut hänen aikalaisensa kokisivat. Vasta **sen jälkeen** tulisi lopunaika, mutta milloin **tarkkaan** se alkaa on eri asia. Ja mitä tarkoittaakaan ”pian” ikuiselle Jumalalle?

Monet kristilliset sukupolvet, kirkkokunnat ja lahkot ovat erehtyneet lopunajasta. Muun muassa varhaiskristityt ja Martti Luther odottivat lopunajan koittavan heidän elämänsä aikana. Mutta me emme yksinkertaisesti tiedä, milloin Jeesuksen Kristuksen toinen tuleminen toteutuu. Matteuksen evankeliumin mukaan, vastaavassa kohdassa, Jeesuskaan ei tiennyt milloin hänen maan päälle toteutuisi. Miten näin voi olla? Hänhän on Jumalan toinen persoona. Muistetaan kuitenkin, että hän jakoi samalla meidän inhimillisyyttämme ja jossain määrin meidän epätietoisuuttamme. Joidenkin teologioiden mukaan Jeesus tiesi kuitenkin hänen ylösnousemuksensa jälkeen.

Me, vajavaisina kuolevaisina, joudumme hyväksymään tosiseikan, että me emme tiedä monia asioita, tärkeitäkin asioita. Tämä tosiseikka on erityisen vaikea lapsille. Lapsi on täynnä kysymyksiä, hän kaippaa, jopa vaatii vastauksia. Vanhempi, isovanhempi, opettaja, pappi tai muu aikuinen tekee parhaansa tyydyttämään lapsensa tiedonjanon. Aikuinen vaikuttaa melkein kaikentietävältä lapsen silmissä – minusta tuntui ainakin, että minun isäni *oikeasti* tiesi kaiken. Aikuinen kertoo lapselle tarpeeksi, vaikka vastauksemme eivät välttämättä ole aina parhaita mahdollisia. Ja lapsi pikkuhiljaa tyytyy siihen, **luottaen** aikuiseen.

Lapset antavat meille tässä hyvän mallin. Voisimmeko mekin ottaa suhtautua asioihin niin kuin lapset? Meidänkin on oltava valmiita hyväksymään ne vastaukset joita me saamme asioista joita joskus me tuskin ymmärrämme, ja se, että emme aina saa selkeitä vastauksia. Meidän on luotettava siihen, että **näin on hyvä**. Että meille ei ole annettu tietää kaikkia Jumalan salaisuuksia. Meille on annettu riittävästi uskoa ja viisautta meidän tarpeisiin, mutta vain Jumalalla on kaikki viisaus. Tämän epätietoisuuden ei pitäisi olla ongelma. Se on koe meille, mutta samalla tärkeä osa uskonnostamme. *Usko* ja *uskonto* -sanoilla on tietenkin samat juuret. Kyseessä on asioita joita me uskomme, mutta joita emme välttämättä tiedä. Uskonto, josta puuttuu epätietoisuus ja mysteeri olisi ehdottomasti ihmisten keksimä. Me yksinkertaisesti emme tarvitse tietää joitakin asioita. Me voisimme kysyä itseltämme, mitä hyötyä olisi jos minä tietäisin? Jumala on viisautessaan paljastanut meille sitä, mitä tarvitsemme tietää. Loput asiat ovat Jumalan omat. Luotetaan siihen, että Jumala tietää. Luotetaan meidän Jumalan antamaan uskoon.

Tämän päivän evankeliumi on lopuksi lohdullinen pikemmin kuin ahdistava. On lohduttava tietää, että Kristuksen sanansa eivät katoa, vaikka taivas ja maa katoavat. Että muuttumassa maailmassa meillä on Kristuksen sana meidän kiintopisteenä. On myös lohduttava pohtia sitä, että loppu tarkoittaa vapautusta. Kristityillä ei ole mitään syytä pelkää loppua, päinvastoin.